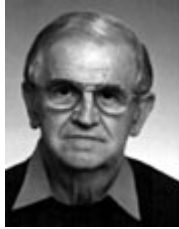

Помен господину Браниславу*

Кир Аликибијаде, господине Браниславе, пошто сте прерано 1938-ме отишли у небеска поља, избегли сте да будете друг Нушић, као што је годинама поетеса Десанка била другарица Максимовић.

Ми, Ваши поштоваоци, опет дошли да Вам одржимо божји помен и да крај Ваше вечне куће одамо почаст Вашим вечним делима. На жалост, тако је у земљи Србији годинама било док неки хладни ветрови нису збрисали са наших сцена Ваша вечна дела.

Ви сте, заправо, за многе наше позоришне управнике, редитеље, глумце и посленике културе тамо неки балкански писац, а не мондијалистички, урбани, светски Куни и њему слични кога сада играју наши аматери и професионалци на оно неколико још неукинутих позоришних сцена у Малом Црнићу и Ужицу, ако и то није укинуто.

О, како се варају они који мисле да више не постоји Живка министарка, да је Агатон изумро као диносаурус, да срески шпијун Алекса Жунић није запослен код црне овце у државној безбедности и да мистер долар нема три долара да купи једну шећерану. А шта тек да кажемо што нико на нашим сценама не игра народног посланика, а ти савремени народни посланици годинама нам, као мечке пред вратима, играју на нашим животним и политичким сценама! И то на технолошки најмодернији начин виртуелно гласају са две хиљаде километара удаљености, а ускоро ће и са Марса, ако у новој америчкој сонди за ту планету мистер Монтгомери нађе места за неког домаћег послушника.

Шта тек, господине Браниславе, рећи за вашу ожалашћену породицу, кад их сваки час видимо на окупу када дођу да очерупају неко домаће предузеће уочи стечаја или Влаховићеве приватизације, кад је светска позоришно-политичка сцена у питању зар ову бившу, садашњу и будућу Југославију не черупају белосветски политичари и, уместо нашег народа, проглашавају себе за наследнике те умируће другарице, госпође и народне мајке.

Колико је тек актуелна протекција Ваше протекције, али се она игра под другим насловом као корупција и, будите срећни, играће се и по петсто пута на нашој политичко-криминално-економској сцени, у режији не једног већ најмање хиљаду редитеља. Тмуран је овај богојављенски дан, па и ова моја почаст Вама и Вашем делу је тмурна, али ме бар делимично теши најновија вест да ће се она права Живка министарка пробудити из мртвих на сцени нашег националног театра, под условом да Радмила буде, евентуално, малчице стилизована Жанка или Љубинка, а никако ћириловскобитефовска балерина без иједне ваше смешне, ироничне, саркастичне и благородне речи из самог живота за тај сами живот.

После овог зрачка светлости, опет се враћам тмурним мислима, јер замислите, господине Браниславе, министар културе родом из Шапца, није дао ни динара за награду вашим именом названу дивном писцу Младену Поповић у, који по мајчиној линији води порекло из оближњег Богатића, а о томе обавештавам нашу позоришну јавност ја, такође из оближње Лознице. Будите поносни, господине Браниславе, што се као и Ви исто тако зову филозоф Петронијевић, поета Петровић и приближно том имену наш колега Петковић, а у исто време, у име наших драгих покојника и колега, драматурга Николића и глумца Ђурића, извињавамо се, много се извињавамо што се баш тако зове и тај министар српске културе.

И опет, за малу утеху, лош министар културе поново ће бити солидан, можда и одличан позоришни глумац, али по казни не дајте му да одмах игра Агатона, келнера Жака или среског начелника већ оне ваше архиваре и чиновничкиће, рецимо Вићу или Јосипа из Трбушнице, и то у алтернацији са Соланом, јер то је Ваш Вића на европској сцени.

Према томе, господине Браниславе, ако Вас нема на сцени, има Вас у животу.

Крај вечне куће, вечног господина Нушића, вечна му слава!

На Нушићевом гробу, јануар 2004.

* Изговорено на Богојављење 2004, на гробу Б. Нушића, на парастосу што га традиционално организује Удружење драмских писаца Србије.